

“मीठे बच्चे— अहिले तिमी बाबाको नजरबाट निहाल हुन्छौ, निहाल हुनु अर्थात् स्वर्गको मालिक बन्नु।”

प्रश्नः— अरू संगतलाई तोडेर एकसँग जोड... यस डाइरेक्सनलाई कसले व्यवहारमा उतार्न सक्छ?

उत्तरः— जसको बुद्धिमा एम अब्जेक्ट स्पष्ट छ। तिमीहरूको एम अब्जेक्ट हो मुक्तिधाममा जाने, त्यसको लागि शरीरबाट पनि बुद्धियोग निकाल्नुपर्छ। टकी, मूवी भन्दा पनि पर साइलेन्समा रहने अभ्यास गर किनकि तिमी साइलेन्स अथवा निर्वाणमा जानु छ।

गीतः— जले न क्यो परवाना.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी कसको नजरको सामुनेमा बसेका छौं? तिमी आफ्नो पारलौकिक परमपिता परमात्माको नजरको सामुने बसेका छौ। तिमीलाई थाहा छ— उहाँ बाबाको नजरको सामुने आउनाले हामी २१ जन्म स्वर्गको वर्सा पाउँछौं। कहिल्यै कुनै साधु-सन्तको पास जादा भन्छन्— उहाँले त नजरले निहाल गरिदिनुहुन्छ। अब नजरले निहालको अर्थ त तिमी ब्राह्मण सिवाय अरू कसैले बुझ्न सक्दैन। नजरको सामुनेमा तिमी बसेका छौ। बाबाको नजरमा बच्चा, बच्चाहरूको नजरमा बाबा हुनुहुन्छ। बच्चाहरू बाबाको नजरद्वारा निहाल हुनुपर्छ। बाबाद्वारा नै वर्सा मिल्छ। तिमी हौ बेहदका बच्चा। तिमी नजरको सामुने बसेका छौ। वास्तवमा दुई अक्षर सुनिरहेका छौ। मलाई निरन्तर याद गन्थौ भने तिमी निहाल हुन्छौ अर्थात् स्वर्गको मालिक बन्छौ। वास्तवमा सेकेन्डमा नजरद्वारा निहाल गरेर मुक्ति र जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। जान्नुहुन्छ— यी बच्चाहरू आएर मेरा बनेका छन्, जसलाई पक्का निश्चय छ— हामी परमपिता परमात्माका सन्तान हौं, उनीहरू अवश्य स्वर्गको मालिक बन्छन्। नजरद्वारा निहाल पनि हुनु छ र स्वर्गको मालिक पनि बन्नु छ, स्वर्गमा हुन्छ बादशाही। यहाँ सबै नर्कको मालिक हुन् अर्थात् नर्कका निवासी। त्यसमा पनि नम्बरवार पद छ। हुन त अहिले राजाई छैन, तर उनीहरूले पनि दिलमा सम्झन्छन् नि— हामी जयपुरको मालिक थियौं। लेख्छन् पनि— महाराजा अफ जयपुर, महाराजा अफ पटियाला, भनाइमा त आउँछ नि। उनीहरू स्वयं पनि जीवित छन्, उनीहरूका वंशावली पनि जीवित छन्। अहिले उनीहरू पनि प्रजामा आएका छन्। तिमीलाई थाहा छ— हामी श्रीमत अनुसार फेरि दैवी स्वराज्य स्थापना गरिरहेका छौं। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यही भारत पहिले पावन थियो, अहिले पतित बनेको छ। तिमीलाई अहिले तेस्रो नेत्र मिलेको छ। आत्माले जान्दछ— अहिले हामी एक परमपिता परमात्मालाई याद गछौं र उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। भगवानुवाच पनि छ— मलाई याद गर, अरू संगत तोड। आफ्नो शरीरसँग पनि तोड, अशरीरी बन। पहिले तिमी अशरीरी आएका थियौ। आत्मा सबै अशरीरी हुन्छन्। मूलवतनमा अशरीरी हुने भएकाले आवाज हुँदैन, यसैले त्यसलाई निर्वाणधाम भनिन्छ। सूक्ष्मवतनमा मूवी हुन्छ। टकी, मूवी र साइलेन्स। पहिले मूवी नाटक पनि थिए, अहिले टकी बनेका छन्। तिमी बच्चाहरूलाई साइलेन्स सिकाइन्छ। तिमी आफ्नो स्वधर्ममा टिक, घरलाई याद गर। बोल्नु छैन। गुन-गुन पनि गर्नु छैन। भित्र-भित्रै राम-राम भन्छन्, बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! अब यो पनि छोड। तिमीलाई वाणीदेखि टाढा जानु छ। यहाँ रहँदै टकी र मूवीदेखि टाढा जानु छ। यो लक्ष्य-उद्देश्य बुद्धिमा स्पष्ट छ— हामीलाई मुक्तिधाम जानु छ। बाबाले मुक्ति-

जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ। पहिले आत्माहरू सबै साइलेन्समा जान्छन् फेरि हरेकले आ-आफ्नो पार्ट खेलन आउनुपर्छ। देवी-देवता धर्म वालाको आफ्नो पार्ट, इस्लामी, बौद्धी धर्मवालाको आफ्नो पार्ट छ। यी सबै कुरा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। बाबाको पासमा यो सारा ज्ञान छ। तिमीलाई सारा ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, आफूसमान बनाउनुहुन्छ। तिमीले फेरि अरूलाई आफू समान बनाऊ। ज्ञानी र योगी बनाऊ। जुन ज्ञान मसँग छ त्यही तिमीलाई दिन्छु। आत्माले नै ग्रहण गर्छ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ज्ञानी बन्छन्। कोही त पूरा ज्ञानी बन्छन्। कोही कम पुरुषार्थका कारण यति ज्ञानी बन्दैनन्। लक्ष्य-उद्देश्य त यही लक्ष्मी-नारायण हो। अहिले तिमी ज्ञानी बन्छौ। अब तिमीलाई थाहा छ— हामी कहाँबाट आएका हौं। अब कहाँ जानु छ? यो चक्र कसरी घुम्छ? यसमा सबै कुरा आउँछ। जसरी बीजबाट वृक्ष निस्कन्छ, त्यसको आयु कति लामो हुन्छ, फेरि त्यसलाई जीर्ण अवस्था भनिन्छ। हामीसँग पनि वृक्ष थियो त्यो एकदम जीर्ण भएपछि काट्नु पर्‍यो। बनेन ट्रीको उदाहरण। यो पनि विभिन्न धर्मको वृक्ष देखाइएको छ। पछिसम्म थोरै-थोरै आइरहन्छन्। पहिला जुन पात निस्कन्छन् ती धेरै सुन्दर हुन्छन् किनकि सतोप्रधान हुन्छन्। फेरि रजो तमो बन्छन्। आधाकल्प तिमीले राज्य गछौं फेरि बिस्तारै बिस्तारै तिमी तल आउँछौ। उतरती कला र चढ्ती कला हुन्छन्। चढ्ती कला फट्ट हुन्छ। पूरा राजधानी स्थापना हुनमा थोरै समय त लाग्छ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— संगममा आएर दैवी राज्य स्थापना गर्छु। सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी घराना अहिले नै स्थापना हुन्छ जसले फेरि नयाँ दुनियाँ अमरलोकमा आएर आफ्नो राज्य भाग्य गर्छन्, यसलाई नै संगमयुग भनिन्छ। अरू कुनै संगममा आउँदैनन्, केवल एक बाबा नै आउनुहुन्छ। यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन— फेरि कहिले आउँछु? यो कसैलाई थाहा हुन सक्दैन। यो केवल तिमी बच्चाहरूलाई नै थाहा हुन्छ। कल्प-कल्प यो पार्ट चल्छ। सारा वृक्ष पुरानो हुन्छ। फेरि संगमयुगमा यसको फाउन्डेसन लागि रहेको छ। यो हो पतित दुनियाँ। सत्ययुग हो पावन दुनियाँ। गाउँछन् पनि— हामी पतितलाई पावन बनाउनको लागि आउनुहोस्। अहिले सबै पावन बनिरहेका छौं। फेरि जब आउँछौं तब पावन नै हुन्छौं। तर सबै एकसाथ त आउनु छैन। बाबा कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ। अहिले उहाँ प्रिन्सिपल बस्नु भएको छ, त्यसैले किन यो ज्ञान सबैलाई नदिने? सबैले जानून्— विश्वको इतिहास भूगोल के हो, यो कसरी रिपिट हुन्छ? यो कसैलाई थाहा छैन, भगवान् एक हुनुहुन्छ। अरू कुनै रचयिता होइन, न माथि कुनै दुनियाँ छ, न तल कुनै दुनियाँ छ। यो जुन भन्छन्— आकाश-पाताल त्यो सबै गफ हुन्। सम्झन्छन्— तारा भन्दा माथि पनि दुनियाँ छ। तर त्यहाँ कसैको राजधानी छैन, प्रिन्सिपल बाबाले बच्चाहरूलाई पनि भन्नुहुन्छ— जो असल विद्यार्थी छन्, उनीहरूलाई यो इतिहास भूगोल सम्झाऊ। सरकारलाई पनि भेट। ठूला-ठूला अफिसरहरूलाई सम्झाऊ। तर बडो युक्तिले सम्झाउनुपर्छ— सत्ययुगमा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको राजधानी थियो। उनीहरूले यो राज्य कसरी प्राप्त गरे? शास्त्रमा देखाइएको छ— देवता र दैत्यको लडाइँ भयो, फेरि देवताले जिते। महाभारतको लडाइँ एकपटक हुन्छ। त्यसपछि फेरि कुनै लडाइँ लागेकै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— विद्यालयमा बच्चाहरूलाई यो ज्ञान देऊ। कुनै आविष्कार भयो भने पहिले राजालाई देखाउँछन् फेरि उनीद्वारा वृद्धि हुन्छ। यो आत्मालाई चक्रको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान मिल्छ जसबाट

२१ जन्मको लागि चक्रवर्ती राजा बन्छ। तिमीहरूमा पनि धेरै छन् जो पढे लेखेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै राम्रो।

धेरै पढे लेखेका पनि थिए तर यो परीक्षा पास गर्न सकेनन्। यहाँ त सेकेन्डको कुरा छ। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। त्रेतामा राम-सीताको राज्य सुरु हुन्छ, आधाकल्पपछि भक्तिमार्ग सुरु हुन्छ, धक्का खानुपर्छ। मनुष्यले भन्छन् पनि हे परमात्मा। त्यसैले अवश्य स्वर्गको वर्सा मिल्नुपर्छ। मनुष्य जब मर्छ, भन्छन्— स्वर्ग गयो। उनीहरूले सम्झन्छन्— आकाशमा स्वर्ग छ। कति बेसमझ बनेका छन्। यो हो नै काँडाको जंगल। दुनियाँ पहिले फूलको बगैँचा थियो। अहिले तिमी फूल बनिरहेका छौ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— कसैलाई पनि दुःख नदेऊ। दुःख दियौ भने दुःखी भएर मर्नेछौ। उच्च पद पाउन सक्दैनौ। तिमीलाई थाहा छ— हामी बाबाको पासमा आएका छौ सुखको वर्सा पाउन। तिमी ब्राह्मण बनेका छौ। ब्राह्मण सबैभन्दा उच्च मानिन्छ। ब्राह्मणको निसानी हो टुपी। ब्रह्माको बाबा को हुनुहुन्छ? उहाँ हुनुहुन्छ निराकार शिव। प्रजापिता ब्रह्मा छन् साकार। अब शिवबाबाको निसानी के राख्ने? परमपिता परमात्मा त स्टार हुनुहुन्छ, तर नजानेका कारण ठूलो लिंग बनाइदिएका छन्। बिन्दीको पूजा कसरी गर्ने? रुद्र पूजा पनि हुन्छ। रुद्र शिवलाई ठूलो बनाउँछन् र शालिग्राम साना-साना बनाउँछन्। भन्छन् पनि— भृकुटीको बीचमा स्टार छ। आत्माको पनि साक्षात्कार हुन्छ। जसरी आकाशमा तारा खस्दा सेतो देखिन्छ, त्यस्तै आत्मा पनि बिन्दु छ। आएर यति ठूलो शरीरमा प्रवेश गर्छ। फेरि कति धेरै काम गर्छ। जब यति सानो आत्मा शरीरबाट निस्कन्छ तब फेरि शरीरले कुनै काम गर्न सक्दैन। भनिन्छ— मर्नो। एउटा शरीर छोडेर अर्को शरीर लिएर पार्ट खेल्छ। त्यसमा रुने कुनै आवश्यकता नै छैन। तर जब ड्रामालाई जानिन्छ, यस्तो भन्न सकिन्छ। अहिले तिमीलाई यो ज्ञान छ— हामी यो पुरानो शरीर छोडेर आफ्नो निर्वाणधाममा जान्छौं। यो ज्ञान पनि तिमीलाई यहाँ छ फेरि त ठूला-ठूला कलेजमा, स्कूलमा गएर ठूला-ठूला मानिसहरूलाई यो ज्ञान देऊ। यहाँ सूर्यवंशी, चन्द्रवंशीको राज्य थियो, जुन अहिले छैन। फेरि अवश्य हुन्छ। यो अनादि विश्व नाटक हो, यसको ज्ञान बच्चाहरूलाई अवश्य हुनुपर्छ। यो ज्ञान भएपछि दुनियाँ स्वर्ग बन्छ। अहिले ज्ञान छैन त्यसैले कंगाल छ। फेरि यस ज्ञानले स्वर्ग बनाउँछ। किन बच्चाहरू पनि यो ज्ञान लिएर स्वर्गको लायक नबन्ने? तिमीहरू पनि बन। कसैलाई पनि छोड्नु हुँदैन। बाबा सेवाको युक्ति त धेरै बताउनुहुन्छ। गर्न त बच्चाहरूले नै पर्छ। बाबा त जानुहुन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुड मर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो स्वधर्ममा स्थित भएर शान्तिको अनुभव गर्नु छ किनकि अहिले वाणी भन्दा पर निर्वाणधाममा जाने समय हो।

२) सुखदाताका बच्चा हौ त्यसैले सबैलाई सुख दिनु छ। कसैलाई पनि दुःख दिनु छैन। सच्चा फूल बन्नु छ। काँडालाई फूल बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदान:- हरेक दिनको मुरलीको साधनद्वारा व्यर्थलाई खत्तम गर्ने पास विद अनर भव

हरेक दिनको मुरली मनलाई व्यस्त राख्ने साधन हो। मुरलीको कुनै पनि प्वाइन्टमा मनन गरिरह्यौ भने मन व्यस्त हुन्छ र व्यर्थ स्वतः खतम हुन्छ। मनलाई मनसा, वाचा र कर्मणा सेवामा यति व्यस्त गरिदेऊ जसकारण व्यर्थ संकल्प आउँदै नआओस्, तब नै अन्तिम पेपरमा पास विद अनर हुन सक्छौ। यदि व्यर्थ संकल्प चल्ने अभ्यास भयो भने समय आएपछि धोका मिल्छ।

स्लोगन:- प्लानलाई प्राक्टिकलमा ल्याउनको लागि बालक र मालिकपनको सन्तुलन राख।